

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 30. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531099760/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

insinuante og skjelmiske; og utrættelige i at moere dem ved den Spøg, de eengang ere faldne paa. Jeg har et Par Gange givet mig af med dem, og maa nu gjøre det, saa ofte de faae Øie paa mig. Saa trække de mig ned i Haugen, og vise mig tusinde Ting, indtil deres Hensigter tilsidst komme for Dagen, og at Meningen egentligen var, at jeg enten skulde løfte dem i Veiret, for at de over et Plankværk kunne see ind i Naboehaugen, eller at jeg skulde gyngte Dem. Forleden havde den ene af dem faaet fat paa mig, og medens jeg sad paa en Stub, og forsøgte at gjætte nogle Gaader, som en gammel Huusmand havde i Forraad, holdt den søde, lille Glut et heelt Qvarteer ud med at bede mig bønlig om, at gaae med hende til Gyngen, bestandigen gjentagende de samme Ord og Bønner uden at tabe Taalmodigheden. Siden da hun havde gynget, vilde hun til Tak kysse mig. Men jeg gjør det ikke tiere. Jeg kyskede hende ret sødt, og mærkede tydeligen, hvorledes hun var ligesom undseelig derover bagefter. Mig var det klart, at Børn ikke have godt af deslige Kys.

Ja! jeg kunde ordentlig forelske mig i disse Børn, at jeg maatte længes efter dem Morgen og Aften. Hvad man fortæller om Børns forfriskende og foryngende Virkning paa allevede Mennesker, det føler jeg i aandelig Henseende ganske. Kun Hjertet stilles ei derved, og hvor ofte siger jeg hos mig selv, naar jeg løfter en af de Smaae op paa mine Arme, eller naar jeg seer de mange Smaadrenge tumle sig; Eder hører Tiden til, og naar vi engang ere gamle, ville I, bedre, frommere og dygtigere, end vi, skue tilbage paa os med en retfærdig Ringeagt. I Sandhed jeg gjentager mangen Gang hos mig selv: *maxima reverentia debetur pueris*, og den pædagogiske Regel synes mig nu at være bleven til en historisk Bebudelse.

Samme Dag senere.

Ja vel have I Ret, mine Venner! naar I kalde Historiens første Alder den barnlige, og vilde, at dens Folkeslægter skulle sættes i Lighed med Børn. Hvor skulde ogsaa Mennesket være et Jordens Blomster og et Billede paa det Hele, og selv være en heel Verden, og hans Liv skulde ikke gjentage hele Historiens, ja hele Jordens Liv?

Men fatter nu ogsaa rigtigt, hvad I have sagt dermed. Have I vel engang fuldkomment overveiet, hvad der alt ytrer sig og lever i et Barn? I Sandhed jeg forbauses over hine første Tider og hine første Nationers herlige Tilværelse, naar jeg betragter et Barn, og betænker, hvad det vil sige, at alt det, hvad et Barn er og formaaer, har fremskullet sig i et heelt Folk med den Forhøielse, som er en Følge af, at et Folks Liv er højere, end den Enkeltes. Gjør, for blot at nævne eet, Mennesket i sit hele Liv noget igjen, som er saa stort og forunderligt, som det, han gjør, naar han lærer det første Sprog.

O mine Brødre! Kun tre Ting vilde jeg ønske os af det, hvad der lever i et Barn; da vilde det snart see anderledes ud i vort Fædreland. Et Barns Kløgt ønsker jeg os, dets jernfaste Villie, og endelig, at vi hængte saa fast ved vort Fædreland, som Barnet hænger ved sin Moder. Sandelig med disse tre Ting vilde vi snart være vældige; over rivende Have vilde vi sætte, end sige over Grave og Rønder, Bjerge vilde vi kunne flytte, end sige Mure og Volde.

Den 19de Octbr.

Eet beder jeg enhver om, der har med Børn at gjøre: taler ikke i deres Paahør om deres Smukhed, Livelighed, Opvakthed, Vittighed, eller hvad det monne være, som kan gjøre dem indtagende. Viser dem aldrig frem, fortæller intet af dem, eller om dem, naar de ere tilstæde. O! skiller dem dog ikke ved deres skyldfric, i Øieblikket, i selve den umiddelbare Leven hensjunkne Tilværelse, ved at henvende deres Reflection paa dem selv. Lad dem kun vide af og erkjende alt, hvad der bevæger sig omkring i Livet, lad dem kun vide af, hvad de bør; selv Bevidstheden om, at de handle ret, det er: som det er Gud og Mennesker behageligt, nære man hos dem ved Leilighed. Men at de ere til, og at de ere noget, behøve de ikke at vide; at de komme i Forhold til sig selv for tidligt, er ikke godt, og at de endda skulde vide af, hvorledes de falde i Øinene og lade for Andre, er nu roent fordærveligt. Derved kan man let bringe det saavidt, at de i alt bære dem ad, som om de stode for et Speil, og idelig besaa sig selv midt i deres Virksomhed, og at de